

Ditmaal is de dynamiek van de ruimte waarin ik mezelf aantref te vergelijken met de binnenkant van een menselijke schedel; de dynamiek van de energie doet denken aan de dynamiek van hersenactiviteit. Wij aanbidden de menselijke schedel. Alles is gemaakt van goud, en de hele wereld hier is erop ingesteld om mijn aanwezigheid te ondersteunen. Alles in deze ruimte is gekozen om de hogere centra op te laden. Het goud glanst, de vloer is paars graniet; dit is een plaats van het aardegeheugen. De vloer is gemaakt van energielijnen die allemaal naar het middelpunt lopen en de stenen voelen aan alsof er duizenden jaren lang mensen overheen gelopen zijn.

Lucca en ik gaan naar binnen en de mensen merken onze komst op. Lucca en ik werken altijd samen, als we channelen en in rituelen. Ik ben de ontvanger en hij is de zender. Dit is het tijdstip van de winterzonnepunt. We zijn laat; er zitten hier dertig tot veertig priesters, en alles is van glanzend, zacht goud. Het voelt zwaar aan. Lucca bevindt zich links van mij en de anderen nemen posities in langs de kant. Ze dragen toga's in vele kleuren en projecteren energie naar het centrum. Lucca en ik komen binnen, en we lopen langs de middencirkel totdat we tegenover elkaar staan, zo'n tien meter bij elkaar vandaan. Het altaar is in het midden, tussen ons in. Om de cirkel heen loopt een galerij, buiten de pilaren, en de priesters lopen door die galerij. Wij zijn ingesloten en we zijn blootshoofds, want we hebben onze hoofdtooien afgezet. Onder onze zware toga van de god in het centrum van de aarde zijn we naakt.

Ik ben in de war; ik heb last van dubbelzien... alsof er veelkleurige beelden op de vloer worden geprojecteerd, die andere dimensies in- en uitgaan. Het is alsof er een film wordt geprojecteerd in de ruimte in het midden van de cirkel, en het filmdoek wordt gevormd door de buitenkant van de moleculen in de lucht. Dit is ook de manier waarop ik mijn dromen visualiseer. Het leidt buitengewoon af, dus concentreer ik me op het centrum met Lucca. Met mijn handen trek ik langzaam de aardekracht omhoog; ik richt mijn handpalmen op het middelpunt en de kracht schiet over het centrum naar Lucca. Zijn kracht ontmoet de mijne op het zelfde moment en het vuur in het altaar dooft. Een blauwe lichtgestalte duikt op waar eerder het vuur was. De gestalte straalt licht uit, neemt toe in intensiteit en vult in sneltempo de hele tempelholte met pulserend, wegschietend, blauwwit licht. Ik voel de macht en kracht van de manifestatie in mijn hogere hoofdcentra, alsof mijn hersenen gevuld zijn met knarsende kogellagers, en ik voel de blauwwitte lichtenergie boven mijn ogen en in de hele bovenkant van mijn hoofd en dan naar achteren stralend naar de achterkant van mijn schedel. Het licht is moeilijk vast te houden in mijn hoofd, het wil wegschieten.

Dan richt ik mijn handen precies op de blauwe lichtgestalte in het midden en Lucca doet hetzelfde. Hij richt ook de energie in zijn hoofd op die verschijning, en er komt een boog van wit licht tevoorschijn uit mijn hoofd naar Lucca's hoofd over het midden van de blauwe lichtgestalte.

Nu verdwijnt het dubbelzien, als een droom die wegglipt bij het ontwaaken. Er was in werkelijkheid geen vuur in het centrum, er is enkel een opening in de steen naar de aarde toe. Er waren geen kleuren die overal over de vloer flitsten, we zagen louter onze eigen energieën. Er zit geen goud op de wanden in deze ruimte, ze zijn enkel van koude, grijze steen. In het midden van de ruimte, waar de opening naar de aarde zich bevindt, is een prachtige en volmaakte kwarts-kristallen bol die een innerlijk licht uitstraalt. Het licht in het kristal is een innerlijke gloed die wordt veroorzaakt door de straalbreking van de boog magnetisch licht tussen onze hogere centra. We intensiveren die lichtboog; deze beweegt in lange golven die lijken op de golven die ik in mijn ruggengraat voel. Ik heb nu verbinding met Lucca's hogere centra, maar we zijn tegenpolen en moeten naar het middelpunt lopen. Ik ben negatief en Lucca is positief; ik ben ontvanger en hij is zender.

Als we het centrum inlopen, komen de priesters van de buitenkant ook naar binnen. We lopen met stijve knieën; iedere stap wordt in volstrekte concentratie gezet. Mijn energie is zo puur, zo direct krachtig, dat ik deze niet in mijn lichaam hoeft vast te houden. Dit heb ik in het verleden wel eens anders meegemaakt. En wat we nu doen, is vergelijkbaar met het rechtstreeks binnenlopen in een netwerk van kracht dat elektrische stroom genereert, volledig verbonden met de energie ervan, maar we zijn zo geaard dat we geen schok krijgen.

Onze bewegingen zijn traag en automatisch, en lopen synchroon als we naar het centrum toegaan. Nu voel ik een opwelling van vreugde omdat de priesterkaste dit altaar niet veranderd heeft. Het is gewoon de aarde, er zit of staat niets in de weg. De stenen vormen concentrische cirkels naar het centrum, en hoe dichterbij het centrum, des te dichterbij de lijnen bij elkaar komen. Er ligt een cirkel van stenen rond de opening in de aarde van ongeveer 35 centimeter doorsnee. De kristallen bol, die een doorsnee heeft van 15 centimeter, rust op de aarde in het middelpunt. De bol is helder en volmaakt rond. Lucca en ik gaan naar het gat en we gaan tegenover elkaar zitten in kleermakerszit met onze toga's over de knieën, en alle andere priesters voegen zich bij ons.

Nu hebben we vleugels! We zijn engelen! Het engelenwezen dat in ieder van ons aanwezig is, manifesteert zich als wij tegenover het eenvoudige gat zitten dat de grootste schepping van de natuur bevat: de kwarts-

kristallen bol. We zijn mensen en we zijn priesters, en ik voel mijn zware vleugels aan mijn schouderbladen zitten. Opnieuw lijkt de ruimte in goud te baden, de gouden beelden wervelen door de ruimte en de gouden zuilen blinken. Het etherische vlak wordt zichtbaar in de fysieke wereld, elke keer wanneer we dieper in de heilige ruimte doordringen. Aha, nu snap ik het! Als engelenwezen zie ik de hele werkelijkheid op het niveau van de etherische wereld. Alles baadt in het goud, het is zo mooi. Goud is het zuiverste trillingsniveau, en het is de opslagplaats van licht op het niveau van de metalen. Er zijn een heleboel dimensies in deze ruimte. Het is alsof je in een menselijke schedel bent. Om die reden maken we gouden kommen in de gewijde schedels van de Meesters.

In de corridors achter ons beginnen de priesters aan alle kanten wierook te branden; de wierook vult de ruimte en we beginnen in trance te raken. Als ik de wierooklucht inadem, voel ik de dichtheid in mijn lichaam toenemen, vooral in mijn armen. Lucca en ik staan op het punt om samen te gaan channelen. Er is geen ritueel, geen poespas, we bereiden ons gewoon voor om te beginnen. De dichtheid neemt toe in mijn handen en armen als ik de wierook diep inhaleer. Mijn derde oog tintelt. Er lijkt iets in de wierook zelf te zitten dat me in trance brengt. Ik word steeds zwaarder, steeds dichter, en er bouwt zich een grijze bol op van mijn handen naar mijn derde oog en dan omlaag naar mijn voeten. We bouwen magnetische kracht op zodat we kunnen channelen.

Het duurt lang of in ieder geval lijkt het lang te duren. Nu heb ik een bol magnetische energie opgebouwd vanuit het diepst van de aarde onder deze oeroude tempel, en ik houd deze in me en adem hem dieper naar binnen. Ik heb het gevoel alsof hij mijn borstkas zal verpletteren, alsof hij de lucht uit mijn longen zal wegzuigen, maar dat gebeurt niet. Dan vormt zich diep in mijn medulla oblongata het idee dat ik een reis ga maken naar het middelpunt van de kristallen bol.

Lucca fluistert me toe: 'De doorgangen bevinden zich tussen de lijnen, en de lijnen bevinden zich tussen de platte vlakken. We zijn klaar. We zijn klaar om erdoor te gaan. De randen van de doorgangen zijn de natuurlijke breukvlakken en de manier om naar binnen te gaan is tussen de vlakken. We zijn er klaar voor.' Dat is voor mij een teken dat hij zichzelf gemagnetiseerd heeft en dat de channelingsenergie aanwezig is. Die vindt men door te mediteren op de randen van de natuurlijke breukvlakken. Zo kan ik me afstemmen op de energie er binnenin. Lucca zei dat we voldoende gemagnetiseerd zijn om langs de vlakken te gaan. De randen van de vlakken van het kristal zijn de plaatsen waar geen polarisatie is, en dat is precies waar ze in de natuur breken. Dan zegt hij:

‘Ga het kristal in, langs de snijlijnen van de twee oppervlakken. Langs die lijnen is het kristal niet gepolariseerd, het is gemagnetiseerd, en dat is waar de doorgang naar het etherische vlak zich bevindt. De snijlijnen zijn de plaats waar zich een nieuw kristallijn vlak heeft gevormd in een ruimte die zich liet aanzien als leegte. Maar de oegenschijnlijke breuk in de natuur is de plaats waar een nieuw kristal geboren werd. Het is de kraamkamer van nieuwe creatie.’

We kunnen ons onbelemmerd voortbewegen langs de snijvlakken in het kristal, waar ik gemagnetiseerd word. Er is echter wel magnetisering nodig om in de vlakken te kunnen bewegen terwijl ik besta in de fysieke dimensie. Het achter je laten van het dualisme is de sleutel tot het centrum. Magnetische energie is zwaar en toch vlokkig, grijs. Deze energie zoemt, en ik ga maar gewoon door, die essentie in.

De boog tussen Lucca en mij bestaat niet langer. Dan maken we een boogverbinding tussen onze derde ogen. Alle andere verbindingen in onze hersenen die zich in de oorspronkelijke boog bevonden, zijn nu aanwezig in het kristal, en we vormen een gelijkbenige driehoek van derde oog naar derde oog, van de kristallen bol naar mijn hersenen en van het kristal naar Lucca’s hersenen. Tenslotte kijken we elkaar diep in de ogen en dan doen we onze ogen dicht.

We zitten in kleermakerszit met naar boven gerichte handpalmen die rusten op onze knieën, en we zijn klaar om alle magnetische energie uit de innerlijke hoofdcentra naar het centrum van het kristal te richten. Dat doen we. Alle magnetische dichtheid trekt uit mijn lichaam en ik word zuiver wit licht. Ik reis het kristal in! Het deel van mij dat naar binnen gaat, is het intense licht in mijn pijnappelklier. Maar toch gaat alles van mij mee, en wat ik tegenkom is een visioen dat ik diep in mijzelf heb meegedragen en dat ik altijd weer heb willen zien. Wat ik zie is een innerlijke bijenkorf van hexagonen van pulserend wit licht, te vergelijken met het kegelvormige prisma aan de achterkant van het menselijk oog dat kleur- en lichtgolven naar de hersenen zendt. De vormen zijn zeszijdig en – zoals atomen in materie – zij zijn de vorm van licht.

Een man met een lange grijze baard en een paarse mantel komt van achteren naar ons toegelopen en gaat rechts van mij zitten. Hij draagt een wierooklantaarn, is heel eerbiedig en zit heel stil. Niets zou ons uit onze concentratie kunnen halen. Hij zegt: ‘Zijn jullie klaar, Meesters?’

Dan plaatst Lucca zijn rechterhand zo’n tien centimeter boven de kristallen bol, en hij lijkt schokken te krijgen van de energie in de bol als hij zijn hand er overheen laat gaan. Ik weet niet precies wat hij nu doet, omdat ik nu in het kristal ben. Ik ben in een heel ver land van geometrische,

prismatische lichtvormen. Maar als hij zijn hand over de bol laat gaan, beginnen de moleculen in het kristal te draaien. Hij heeft het kristal opgeladen, zodat dit vanuit de hogere dimensies naar mij kan zenden. Als dit gebeurt, wil ik het liefst hard tegen mijn hoofd aanslaan in het midden boven mijn ogen, om een verblindende hoofdpijn tegen te houden, maar ik voel geen pijn. Hiervoor ben ik twintig jaar lang zo grondig getraind door de broederschap. Ik ben degene die de stem zal gaan channelen. Ik ben nu in een diepe trance; dieper dan ik ooit ben gegaan.

De man zegt: 'Meesters, we hebben jullie hier vandaag ontboden om jullie een vraag te stellen over de Roomse Kerk. De Roomse Kerk heeft onze landen vervuild met Mithra. Ten noorden van het Rijnland worden we onderdrukt door de cultus van Mithra. De Romeinen hebben het opgepikt van stammen uit het oosten. Ze vervuilen ons land met haat en een voorliefde voor negativiteit. Ze verkrachten onze vrouwen, verbranden onze huizen, roven ons voedsel en stelen de harten van onze kinderen. De Roomse Kerk was zelf al tiranniek, maar deze Mithra is nog erger.' Mijn hoofd doet pijn. Het kost moeite om te luisteren, want als hij zijn verhaal vertelt, adem ik samen met hem zijn pijn in.

Hij vervolgt: 'We moeten weten of we hen moeten aanvallen. Wij zijn het natuurrvolk, het volk van de boomgeesten, maar als dat voor onze bescherming nodig is, zullen we doden. Het gaat niet om de vraag of we wel of niet moeten doden, het gaat erom of we wel of niet zullen winnen als we hen aanvallen. Zullen ze ons vernietigen? Moeten we hen ogenblikkelijk aanvallen, voordat ze nog meer kampen opzetten?'

Het is nu 560 nC. Hij heeft me een zeer zwaarwegende vraag gesteld. Hij weet dat hij een dergelijke vraag niet hoort te stellen tenzij er een heel goede reden voor is. Hij gaat verder: 'Ik wil het juiste antwoord weten, want als je zegt dat we moeten aanvallen, dan zullen we dat doen. Dan gaan we hen onmiddellijk aanvallen.'

Lucca legt zijn hand weer in zijn schoot en kijkt me ernstig aan. Ik had mijn ogen open en heb zitten kijken en luisteren. Nu doe ik ze dicht, en ik zie veel beelden in de vlakken, de moleculaire vlakken in het kristal. Ik zie het Romeinse kamp, en ik kijk of ik erachter kan komen hoeveel soldaten er zijn en hoeveel paarden ze hebben. Oh! Dit is ongelooflijk! Ik kan alles zien wat er zich afspeelt in de wereld op dit moment. Het is heel makkelijk. Ik bekijk de verschillende kampen in het Rijnland, waar we nu zijn, en ik kijk naar hun hoofdkwartier in Rome. Natuurlijk weet ik hoeveel manschappen wij nu hebben. Maar om een antwoord te krijgen, ga ik de toekomst in. Ik ga twintig jaar vooruit in de tijd en ik zie zo'n afschuwelijke pestepidemie, zo'n hongersnood en zo'n lijden dat ik het amper verdraag om ernaar te kijken. Ik vertel hem niet wat ik zie. We vertellen mensen de

toekomst nooit. Het kennen van de toekomst is geprivilegieerde informatie die aan de broeders wordt gegeven zodat ze de mensheid kunnen helpen. Charlatans zijn te herkennen aan het feit dat ze de toekomst voorspellen. Ik zie dat weldra het hele leger, alle Romeinen, gevecht zullen worden door een verschrikkelijke plaag. Die grijpt al om zich heen in het zuiden. Ze worden allemaal zo ziek dat ze niet langer meer mensen kunnen onderdrukken en ze trekken zich terug naar hun thuisland. Wat ik zie is dat we gewoon moeten wachten, want de Romeinen zullen ziek worden en weggaan.

Dus luidt mijn antwoord aan hem: 'Nee, val op dit moment niet aan.' Mijn visioen lost op en dan zegt hij: 'Goed Meester, we zullen op dit moment niet aanvallen. Het volgende wat ik moet weten is of we onze goden zullen kwijtraken, als we de Roomse religie volgen om te voorkomen dat we vervolgd worden. Er zijn enkelen die ons dwingen Mithra te aanbidden in grotten, terwijl de Romeinse soldaten en priesters ons dwingen om christenen te worden. Wij aanbidden de natuur, wij aanbidden God in de bomen. Onze priesters, de druïden, zijn grote Meesters van de Ouden. Wij waren hier het eerst en we hebben ons verspreid over vele landen, naar het oosten, naar Gallië, naar de Eilanden, en hier. Als we onze ceremoniën uitvoeren, doen ze een inval en verstoren onze rituelen. Ze willen dat we naar hun priesters gaan en hen betalen om ons onze zonden te vergeven, maar wij zijn het daar niet mee eens. Zullen we onze religie kwijtraken als we gewoon doen wat ze zeggen, maar op onze eigen wijze blijven denken?'

Ik kijk in het kristal, en overal waar ik in de toekomst kijk, zie ik de vernietiging van de oude praktijk. Ik zie chaos, ziekte en verwarring. Dus antwoord ik: 'In moeilijke tijden moeten jullie sterk blijven. Jullie moeten je overtuigingen en religieuze praktijken niet opgeven, om het even wat er gebeurt. Het maakt niet uit wat ze je dwingen te doen als je innerlijke kracht maar helder is.'

Maar ik ben heel erg in de war door zijn vraag, omdat ik in deze chaotische tijden zelf een dubbelrol speel. Officieel ben ik een Romeins priester en in het geheim ben ik een druïde. Ik doe dat om in het centrum van het conflict te blijven, zodat ik zoveel mogelijk licht kan inbrengen in iedere gegeven situatie. Ik ben een broeder en ik dien de esoterische orde van de druïden. Ik dien het Liber Frater. De broeders staan altijd boven de politiek en boven religieuze groeperingen. Het valt me zwaar om hem antwoord te geven en niet te vertellen wat ik zelf doe om deze moeilijke tijden het hoofd te bieden. Maar ik moet koste wat kost mijn identiteit geheimhouden. Als ik dit werk niet zou doen, zou het allemaal nog erger zijn. Zo is het in tijden van gevaar.

Het vermogen om de toekomst te voorspellen is een loodzware last en verantwoordelijkheid. De priesters moeten, vóór alles, de mensen op de hoogte stellen van gevaar, zoals Aspasia toen ze haar visioen kreeg over de komeet, en toch kunnen we hen de toekomst niet meedelen. We gaan nu uit het Vissentijdperk naar het Watermantijdperk, net zoals we uit het Ramtijdperk naar het Vissentijdperk gingen in de tijd dat Christus op aarde was. Aan het einde van de tijdperken die ik tijdens de regressies heb meegemaakt in andere historische tijdvakken, wordt het culturele prisma altijd opgezweept tot een waanzinnige angst voor het einde der tijden, de apocalyps, de eschaton. Mensen beseffen maar al te goed dat religies, economische grondslagen, politieke organisaties en helden op het punt staan in te storten. Het zijn opwindende maar beangstigende tijden, en fanatisme lijkt om zich heen te grijpen als vuur dat door een onweer in een uitgedroogd bos wordt ontketend. Terwijl we ons met rasse schreden door het einde van het Vissentijdperk bewegen, voelen de meesten van ons de krachtige stroming van de Watermanenergie, maar we zijn bang voor de toekomst omdat we niet begrijpen wat er gaande is.

Dan is er behoefte aan een profetie die leert dat we in tijden zoals deze met de rivier mee moeten stromen, dat we zonder angst met de stroom mee moeten gaan. We kunnen veel leren van de druïde omdat hij zich zo moeiteloos voortbeweegt; hij laat zich onbevreesd meevoeren, om het even wat hij ziet. De druïden begrepen spiraalenergie en wij bevinden ons nu in de nauwe kromming van de spiraal. Maar van oudsher is een groot channelingsvermogen een receptieve kracht, een kracht die voortkomt uit het vrouwelijke deel van ons wezen. We kunnen dit zien als we steeds dieper in het zelf duiken, en we kunnen ons afvragen hoe deze druïde zo'n grote macht verwierf om zich over de gemagnetiseerde vlakken van de kristallijne bol te verplaatsen. De bron van de druïde is de Godin en hij zou de eerste zijn om dit te erkennen. Zijn eigen vermogen was afkomstig van Aspasia, en ieder van ons beschikt over de Godin in ons binnenste, die ons kan helpen de betekenis van het Watermantijdperk te duiden...